

Twitter Thread by [Elis Bektaš](#)

[Elis Bektaš](#)
@elisbektas

Legenda o sivom i crnom vuku

Kad sam bio posve sitno dijete od vlaških sam obana što da imaju sivi i crni vuk. Oni su ih tako razaznavali ali ne po bojama već po njihovoј ljudi. Sivi uče u tor pa tiho prikolje jedno šilježe i odvule ga da se ostale ovce ne prepadnu. Crni vuk

uči i pokolje sve šta stigne, raščevrta malo utrobe od jedne ovce i ode da negdje drugo čini isti zulum.
Ja sam još u toj nevinoj djetinjoj dobi slutio da ta priča ima neku strašnu a posve istinitu pouku ali je nisam shvatio sve dok se nisam poleo smucati po glavnim gradovima

poput Sarajeva i Beograda i Prištine ali vam tu pouku neću kazati jer mi nećete vjerovati a i da mi povjerujete opet ništa s njom učiniti ne možete i zato neću da se sutra govori unaokolo eno nam Kepi tovari beskorisne pouke na grbaču.
Al zato ču vam ispričati kako je legenda o

sivom i crnom vuku još jednom uskrsla u mom životu i to u onoj bezbržnoj mladenočkoj dobi kad nam se sve osim škole čini nekako uzvišeno i vrjedno truda. Odem na Vlašču sa nekim svojim ahbabima da gore dočekamo novu godinu a staru da strmeknemo niz Paklarevo pa gore upoznamo

nekakvo simpatično društvarice iz Splita sačinjeno od bučnih i vedrih mladića i kao Severina simpatičnih ali još ljepših djevojaka tek nešto starijih od nas. Naveli smo pili neko kuhan vino i razgovarali o temama o kojima su mladi u socijalizmu inače razgovarali.

U želji da

nekako kompenziram zaostatak u godinama i da nekako privučem pažnju zgočušnih Splitanika ja odlučih da se pravim pametan i da im pričam istinite priče iz Zenice koje sam za tu priliku izmislio. Pošto one nisu baš razumijevale priče iz nekad uzavrelog a tad već ukislog grada ja

odlučih da im isprislovjem drevnu legendu vlaških obana o sivom i crnom vuku koji se ne razlikuju po boji već po svojoj ljudi. To je bila mudra odluka jer je ta priča privukla pažnju Splitanika koje su evo ovako raširile oči baš kao da se plaše da će odnekud iskoriti crni vuk

i poklat ih ko šilježad. Onda je jedna Splitanka upitala

- A jel moguće uočiti razliku između sivog i crnog vuka prije no što našine pokolj nevinih?

Ja nisam znao odgovor na to pitanje i taman sam počeo smišljat neku laž a jedan me ahbab, koji je već tad pokazivao sklonost ka

nacionalizmu i drugim štetnim društvenim pojavama, preteće kazavši

- Jest moguće. Sivi vuk je osunećen a crni nije

Ja pretrnuh od stida što on govori takve stvari pred djevojkama iz Splita a biće i da sam se zacrvenio samo što se to u polumraku Vlašićke kolibe nije moglo uočiti.

Onda sam rekao ovom svom ahbabu

- Bolan nebio kako te nije stid govorit takve stvari pred djevojkama?

Ja sam mislio da će on kazati samo nešto kratko i neodređeno ali pošto ga je samotok već bio uzeo pod svoju vlast moj se ahbab, koji je već tada bio pomalo nacionalist, nakašlja

pa ovako kaza

- Što bi me bilo stid? Ovaj je odgovor položeno sjeme asocijativnog niza koji će probaharat i svoje slatke plodove dat u budućnosti.

Ja mu taman krenuh kazat da bi trebao ostaviti samotok i otići da prilegne jer više ne zna šta prima kadli ga jedna zgođušna

Splitanka upita

- A kakav je to asocijativni niz i kakvi su to plodovi što će se brati sa njegovih grana?

Moj ahbab se nekako proleterski nasmiješi i ovako joj reče

- Pa evo ovako, kad neka od vas nekad u budućnosti bude vidjela osunećenu alatku iz njene će podsvijesti odmah

poletjet radosni uzvik - evo mog sivog vuka! Pa se nešto mislim, možda se i meni posreći da nekad u budućnosti budem taj sivi vuk gdjegod u Zaostrogu ili u Trogiru

Ja sam do tada mislio da se alatke ne smiju spominjati pred djevojkama jer se tako vrijedna njihova imanentna jednost

i ne mogu vam opisati kakva se sjenka prevukla preko moje bezbrižne mladenečke duše kad sam shvatio da se zgođušne Splitanke kikolu i gledaju ovog mog ahbaba sa nekakvim odbljeskom u očima. To je bio jedan od prvih a svakako i jedan od najjačih fenomenoloških i istaknutih

zemljotresa u mom životu čije sam posljedice još dugo otklanjao.

No te većeri ni moj ahbab ni ja nismo se okoristili njegovom domišljatom drskošću jer su njega već naredne dvije mašte samotoka poslale na spavanje a ja sam bio neupotrebljiv uprkos sokovima koji su tekli kroz moje

tijelo poput gorske bujice jer jednostavno nisam znao šta se radi sa djevojkama koje su pokazale nagovještaj da baš i nisu jedne kao što sam ja vjerovao.

Iduće godine moj ahbab i ja smo otišli u rat umjesto u Zaostrog ili Trogir tako da nije bilo prilike da uzberemo barem po

jedan slasni plod sa asocijativnog niza što ga je on zasadio te bajkovite vlašićke noći ali ja nisam žalio zbog toga. Ili možda jesam ali se više ne sjemam toga no danas zasigurno više ne žalim.

Nemam kad žaliti jer nastojim izbjegavati plodove koji padaju sa nekih drugih

asocijativnih nizova i ženske i muške ■eljadi, da me ne pogode u glavu što ni u kom slu■aju ne bi bilo ugodno jer ti plodovi nisu slasni, so■ni i mesnati ve■ su više nako ko kokos al povelik. A Allah najbolje zna.